

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 3680/05

בפני: כבוד הנשיא א' ברק
כבוד המישנה לנשיא מ' חשין
כבוד השופט א' ריבלין

העותר: ועד הישוב טנא

נ ג ד

המשיבים: 1. ראש ממשלת ישראל - אריאל שרון
2. מפקד כוחות צה"ל באיו"ש

עתירה למתן צו על תנאי

תאריך הישיבה: ז' באייר התשס"ה (16.05.2005)

בשם העותר: עו"ד עדנה מירב

בשם המשיבים: עו"ד ענר הלמן

פסק-דין

הנשיא א' ברק:

הישוב טנא הינו יישוב ישראלי בדרום הר-חברון. הוא נבנה שלושה קילומטרים מצפון לקו הירוק, בתוך אזור יהודה ושומרון (להלן – הישוב). גדר ההפרדה הנבנית באזור הישוב מותירה את הישוב מצפון לגדר. עניינה של העתירה בבקשת העותרים כי נורה למשיבים להכליל את יישובם בצידה הדרומי, "הישראלי", של גדר הביטחון.

הרקע לעתירה

1. הישוב טנא הוקם בשנת 1984. הוא מונה כחמש מאות תושבים. מרביתם עובדים בבאר שבע, ומקבלים מהמרחב העירוני של באר-שבע שירותים חיוניים שונים. מרבית ילדי הישוב מתחנכים במוסדות חינוך הנמצאים בשטח ישראל. עם החלטת הממשלה על הקמת גדר הביטחון (על הרקע להחלטה זו ראו פסקי הדין בבג"ץ 2056/04 מועצת הכפר בית סוריק נ' ממשלת ישראל, פ"ד נח(5) 807 (להלן – פרשת בית סוריק), ובבג"ץ 7957/04 זהראן יונס מחמד מראעבה נ' ראש ממשלת ישראל (טרם פורסם) (להלן – פרשת אלפי מנשה)) תוכנן גם תוואי הגדר באזור הישוב טנא. לפי התוואי המקורי של גדר הביטחון באזור, שנכלל בהחלטת הממשלה מס' 883 מיום 1.10.2003, נועד תוואי הגדר לעבור מצפון לישוב טנא, ולחצוץ בינו לבין הכפר דהאריה. לאחר בחינה מחודשת של תוואי הגדר שנערכה בעקבות פסק הדין בפרשת בית סוריק, נקבע, בהחלטת הממשלה מס' 3283 מיום 20.2.2005, תוואי חדש לגדר באזור הישוב. תוואי זה הוסט דרומה, והוא צמוד בעיקרו לתוואי הקו הירוק. תוואי זה, הוא התוואי נשוא עתירה זו, מותיר את היישוב בצידה הצפוני, "הפלסטיני" של גדר ההפרדה. העותרים מבקשים כי נורה על בניית הגדר בתוואי שיכלול את הישוב בצידה הישראלי של הגדר. זאת, בין אם בתוואי המקורי עליו החליטה הממשלה, או בתוואי ביניים אותו הציעו העותרים.

טענות הצדדים

2. העותרים טוענים כי הותרת היישוב בצידה הפלסטיני של הגדר פוגעת פגיעה קשה ובלתי מידתית בביטחונם של תושביו ובמרקם חייהם. לטענתם, הותרת הישוב מצפון לגדר הביטחון חושפת אותו ואת תושביו לפיגועי טרור. סכנה זו גבוהה במיוחד ככל שמדובר בנסיעה על כביש הגישה ליישוב. בהקשר זה מציינים העותרים כי בארבע הזדמנויות שונות בין השנים 2003-2005 בוצעו פיגועי ירי לעבר כלי רכב בכבישים הסמוכים ליישוב. אשר לפגיעה במרקם החיים, טוענים העותרים כי מרבית תושבי היישוב עובדים בבאר שבע. ילדי היישוב מתחנכים בבתי ספר שבשטחי מדינת ישראל. מרבית השירותים החיוניים – כגון שירותי בריאות, תרבות, וקניות – ניתנים במרחב באר שבע. לפיכך, הקמת הגדר תחייב את תושבי היישוב לעבור בדיקות ביטחוניות מדי יום, בדרכם לבאר שבע וחזרה. העותרים טוענים כי הפגיעה בביטחון היישוב אינה מידתית ביחס לפגיעה שתיגרם אם תיבנה הגדר בתוואי המקורי. לטענתם, במרחב שבין היישוב לקו הירוק לא מתגוררת אוכלוסיה פלסטינית משמעותית, וכי מרבית האדמות

הנכללות בשטח זה הינן אדמות טרשיות שאינן מעובדות. לפיכך, עמדתם היא שבניית הגדר בתוואי חלופי לא תפגע פגיעה משמעותית בתושבים פלסטינים באזור. לבסוף, מעלים העותרים טענת הפליה לפיה מופלה יישובם לרעה לעומת היישוב אשכולות הסמוך ליישוב טנא ואשר נכלל בצידה הישראלי של הגדר.

3. העותרים מוסיפים וטוענים שאף אם עמדת המשיבים היא שאין לבנות את הגדר בתוואי המקורי, הרי שקיים תוואי נוסף, שלישי במספר, שנשקל על-ידי המשיבים בעבר, אך לבסוף נדחה. גם תוואי זה מותיר את היישוב טנא בצידה "הישראלי" של הגדר, תוך שהוא מצמצם את הפגיעה באדמות פרטיות שבבעלות פלסטינים. עמדת העותרים היא שאם תידחה תביעתם לבנות את הגדר בתוואי המקורי, הרי שיש לבנותה לפי התוואי השלישי.

4. המשיבים מבקשים כי נדחה את העתירה. טענתם המרכזית היא שהמפקד הצבאי סבור כי יוכל לממש את אחריותו לביטחון התושבים בצורה מספקת גם אם היישוב טנא יותר בצידה הצפוני של הגדר. היישוב טנא עצמו יזכה להגנה היקפית באמצעות שטח ביטחוני מיוחד (שב"ם), שהינו מערכת ביטחונית הכוללת גדר ביטחון וכן שורה של אמצעים ביטחוניים שמטרתם למנוע חדירה ליישוב, ולאפשר התראה מוקדמת על כל ניסיון חדירה ליישוב. גדר הביטחון עצמה תוקם במרחק של כ-400 מטר מבתי היישוב הקיצוניים. בין גדר זו לבין הגדר המקיפה את היישוב תוקם דרך פטרולים ותאורה. ציר הגישה ליישוב יוגן באותו האופן בו מוגנים צירי תנועה ראשיים בתחומי האזור, באמצעות שני מגדלי תצפית ארוכת טווח, וכן באמצעות גדרות לא רציפות לאורך הכביש, למניעת ידוי אבנים ואמצעי חבלה אחרים מטווח קצר. מלבד אמצעי ההגנה הפיזיים, יפעלו במקום בכל עת כוחות תגובה מהירה.

5. עמדת המשיבים היא כי הבחינה מחדש של תוואי הגדר באזור היישוב, לאור פסק דינו של בית משפט זה בפרשת בית סוריק, העלתה כי התוואי המקורי, כמו גם התוואים החלופיים שהוצעו על-ידי העותרים, פוגעים פגיעה בלתי מידתית בתושבים הפלסטינים שבמרחב שבין היישוב לבין הקו הירוק. במרחב זה מתגוררות מספר משפחות פלסטיניות אשר מעבדות קרקעות המשמשות לחקלאות עונתית, וכן מספר מטעי זיתים. כמו כן קיימות במקום אדמות חקלאיות רבות שבבעלות תושבי היישוב דהאריה. כאמור, עמדת המשיבים היא כי התוואי הנוכחי, אשר פגיעתו בתושבים הפלסטינים קטנה יותר, משיג את התכלית הביטחונית במידה מספקת. אשר לתוואים החלופיים שהוצעו על-ידי העותרים, עמדת המשיבים היא שתוואים אלה פוגעים באופן

בלתי מידתי בתושבים הפלסטינים באזור. בנוסף, הם עוברים בציר הררי ומפותל אשר מעורר הן קשיים הנדסיים אשר פתרונם כרוך בעלויות ניכרות, והן קשיים ביטחוניים אשר חושפים את כוח הסיור הפועל בתוואי לסיכון גדול יותר. המשיבים שבים ומציינים שכוחות צה"ל ממשיכים לפעול באזור זה לשם מתן הגנה שוטפת ליישובים ולתושבים הישראלים. מערך הגנה דומה לזה שניתן ליישוב טנא ניתן גם ליישובים אחרים באזור דרום הר חברון. המשיבים מציינים כי היישוב טנא מצוי באזור בו האחריות הביטחונית המלאה נתונה בידי ישראל.

6. המשיבים מציינים כי גם לפני שנבנתה הגדר לא הייתה תנועת התושבים אל ישראל ובחזרה ממנה חופשית. על כביש מספר 60 הוצב מחסום שחייב בדיקות ביטחוניות. זאת ועוד, המשיבים טוענים כי העתקת הגדר צפונה תחייב את הפלסטינים החיים במרחב התפר לעבור דרך מחסומים, ועמדת המשיבים היא שמעברם של ישראלים במחסום הוא קל ופשוט יחסית למעברם של פלסטינים, המחייב בידוק קפדני וארוך יותר. לבסוף, העתקת תוואי הגדר תחייב קביעת "משטר היתרים" בשטח שבין הגדר לבין קו תחום איו"ש.

7. עמדת המשיבים היא שההבחנה לעניין תוואי הגדר בין היישוב אשכולות ליישוב העותרים הינה הבחנה עניינית, המעוגנת בתנאים הטופוגרפיים ובשיקולי הביטחון ומרקם החיים. בנוסף, מציינים המשיבים כי אף אם תתקבל טענת ההפליה, התוצאה תהיה כי גם היישוב אשכולות יימצא מצידה הפלסטיני של הגדר. לבסוף, המשיבים מצביעים על כך שהעותרים לא צירפו את היישוב אשכולות לעתירה, ודין טענת ההפליה להידחות מטעם דיוני זה בלבד.

המתווה הנורמטיבי

8. המתווה הנורמטיבי לדיון בעתירה שלפנינו הונח באופן מפורט בפרשת בית סוריק ובפרשת אלפי מנשה. קבענו שם כי על פי דיני התפיסה הלוחמתית, מוסמך המפקד הצבאי להורות, משיקולים ביטחוניים-צבאיים, על הקמת גדר הפרדה באזור יהודה ושומרון, ולתפוס לשם כך חזקה במקרקעין אשר בבעלות פרטית. סמכותו של המפקד הצבאי להקים גדר הפרדה מטעמים ביטחוניים וצבאיים משתרעת בראש ובראשונה לעניין הצורך להגן על הצבא בשטח הנתון לתפיסה לוחמתית. כן כוללת סמכות זו את ההגנה על מדינת ישראל עצמה (השוו סעיף 62(2) לאמנת ג'נבה הרביעית, וכן בג"ץ 302/72 חילו נ' ממשלת ישראל, פ"ד כז(2) 162, 178; בג"ץ 258/79 עמידה נ' שר הביטחון, פ"ד לד(1) 90; פרשת בית סוריק, עמ' 833). קבענו עוד כי

סמכותו של המפקד הצבאי להקים גדר הפרדה כוללת גם את סמכותו להקים גדר להגנה על חייהם וביטחונם של ישראלים הגרים בישובים ישראלים באזור יהודה והשומרון, וזאת אף שהישראלים המתגוררים באזור אינם בגדר "אנשים מוגנים" (protected persons), כמשמעות ביטוי זה בסעיף 4 לאמנת ג'נבה הרביעית (ראו פרשת מנשה, פסקאות 18-22). מסקנה זו בדבר סמכותו של מפקד האזור להגן על חייהם וביטחונם של ישראלים המתגוררים באזור מתבקשת הן מכללי המשפט הבינלאומי והן מכללי המשפט החוקתי של ישראל. ראשית, סמכותו הכללית של המפקד הצבאי, הקבועה בתקנה 43 לתקנות האג, הינה "להבטיח את הסדר והביטחון הציבוריים". סמכות זו, על-פי לשונה ועל-פי תכליתה, אינה מוגבלת אך לאנשים המוגנים על פי המשפט הבינלאומי ההומניטרי. זוהי סמכות כללית, המשתרעת על כל אדם המצוי בשטח הנתון לתפיסה לוחמתית. סמכות זו משתרעת, אפוא, על המתיישבים הישראליים באזור. עמד על כך השופט א' מצא בציינו:

"בכל הנוגע לצורכי השמירה על ביטחון האזור וביטחון הציבור שבאזור, חלה סמכותו של מפקד האזור על כלל בני האדם המצויים בתחומי האזור בכל זמן נתון. קביעה זו מתחייבת מחובתו, הידועה והברורה, של מפקד האזור לקיים את ביטחון האזור והיותו מופקד על שמירת שלום הציבור באזור" (בג"ץ 2612/94 שעאר נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה והשומרון, פ"ד מח(3) 675, 679).

ובפרשה אחרת הוספתי:

"ההתיישבות הישראלית בחבל עזה נשלטת על ידי דיני התפיסה הלוחמתית. המשפט, השיפוט והמינהל של מדינת ישראל אינם חלים באזור זה... חיי המתיישבים הישראלים מוסדרים, בעיקרם, על ידי חקיקת הביטחון של המפקד הצבאי. סמכותו של המפקד הצבאי 'להבטיח את הסדר והביטחון הציבוריים' מכוונת כלפי כל מי שמצוי באזור הנתון לתפיסה לוחמתית. אין היא מוגבלת ל'אנשים מוגנים' (protected persons) בלבד... סמכותו זו משתרעת על כל הישראלים המצויים באזור" (בג"ץ 6339/05 מטר נ' מפקד כוחות צה"ל בחבל עזה (טרם פורסם)).

לעניין זה, אין זה כלל רלבנטי לבחון, אם התיישבות זו היא בהתאם למשפט הבינלאומי או שהיא בניגוד לו (ראו פרשת אלפי מנשה, פסקה 19). הסמכות להקים גדר הפרדה להגנה על חייהם וביטחונם של המתיישבים הישראלים נגזרת מהצורך לשמור על "הסדר והביטחון הציבוריים". היא מתבקשת מכבודו של כל אדם באשר הוא אדם. היא

נועדה לשמור על חייו של כל אדם אשר נברא בצלם אלוהים. חייו של מי שנמצא באזור שלא כדין אינם הפקר. גם מי שמצוי באזור בניגוד לחוק, אינו הופך בכך למי שמצוי מחוץ לחוק.

9. הטעם השני המצדיק את מסקנתנו כי המפקד הצבאי מוסמך להורות על הקמת גדר הפרדה אשר נועדה להגן על חייהם ולהבטיח את ביטחונם של המתיישבים הישראלים באזור הוא זה: הישראלים המתגוררים באזור הם אזרחים ישראליים. זכויות האדם המעוגנות בחקיקת היסוד נתונות להם. לפיכך, מדינת ישראל חייבת להגן על חייהם, ביטחונם ושלומם. עמדנו על כך בפרשת אלפי מנשה:

”הזכויות החוקתיות שחוקי היסוד שלנו והמשפט המקובל שלנו מעניקים לכל מי שמצוי בישראל מוענקים גם לישראלים המצויים בשטח הנתון לתפיסה לוחמתית והמצויים בשליטה ישראלית” (שם, פסקה 21).

עמדנו על כך גם בפרשת המועצה האזורית חוף עזה:

”לדעתנו, מעניקים חוקי-היסוד זכויות לכל מתיישב ישראלי בשטח המפונה. תחולה זו היא אישית. היא נגזרת משליטתה של מדינת ישראל על השטח המפונה. היא פרי התפיסה כי על ישראלים המצויים מחוץ למדינה אך באזור הנתון לשליטתה בדרך של תפיסה לוחמתית חלים חוקי היסוד של המדינה באשר לזכויות האדם” (שם, פסקה 80 לפסק דין הרוב).

נמצא, כי לישראלים המצויים באזור הזכות לחיים, לכבוד, לקניין, לפרטיות ולשאר הזכויות מהם נהנה כל מי שמצוי בישראל. כנגד זכותם זו עומדת חובתה של המדינה שלא לפגוע בזכויות אלה ולהגן עליהן.

10. הנה כי כן, בבואו לשקול את תוואי הגדר על המפקד הצבאי לשקול מספר שיקולים. השיקול הראשון הוא השיקול הביטחוני-צבאי, מכוחו רשאי המפקד הצבאי לשקול שיקולים שעניינם ההגנה על ביטחון המדינה וביטחון הצבא. השיקול השני עניינו טובתה של האוכלוסייה הערבית המקומית. על כבוד האדם של כל אחד מבני האוכלוסייה, לרבות המקומית, על המפקד הצבאי להגן (ראו פרשת בית סוריק; פרשת אלפי מנשה, פסקה 24). שלישית, על המפקד הצבאי להגן על חייהם וביטחונם של ישראלים הגרים ביישובים ישראליים באזור. שיקולים אלה – צרכי הביטחון מזה וצרכי האוכלוסייה המקומית מזה – מתנגשים זה בזה. כך בדרך כלל. כך בוודאי לעניין

הקמתה של הגדר. מה יעשה המפקד הצבאי במצב דברים זה? התשובה הינה כי על המפקד הצבאי לאזן בין השיקולים המתנגשים. אכן, כמו בתחומים רבים אחרים של המשפט, הפתרון אינו בכל או בלא כלום; הפתרון הוא במציאת האיזון הראוי בין השיקולים הנוגדים. הפתרון אינו במתן משקל מוחלט לאחד השיקולים; הפתרון הוא במתן משקלות יחסיים לשיקולים השונים, תוך איזון ביניהם בנקודת ההכרעה (ראו בג"ץ 953/83 לוי נ' מפקד המחוז הדרומי של משטרת ישראל, פ"ד לח(2) 393). אכן, "דיני התפיסה הלוחמתית מכירים בכוחו של המפקד הצבאי לשמור על הביטחון באזור ולהגן בכך על ביטחונה של מדינתו ושל אזרחיה. עם זאת, הם מתנים הפעלתה של סמכות זו באיזון ראוי ומידתי ביניהם לבין הזכויות, הצרכים והאינטרסים של האוכלוסיה המקומית" (פרשת בית סוריק, עמ' 833; פרשת אלפי מנשה, פסקה 29)).

11. סמכות זו של המפקד הצבאי יש להפעיל במידתיות. בהפעילו את סמכותו על פי דיני התפיסה הלוחמתית, אין המפקד הצבאי חופשי לקבל כל החלטה המגשימה צרכי ביטחון לגיטימיים. עליו להתחשב בצרכיהם ובזכויותיהם של התושבים (הישראלים והפלסטינים) באזור, ולאזן ביניהם לבין צרכי הביטחון. האיזון בין הצרכים הביטחוניים של הצבא והמדינה, האינטרסים של התושבים הישראלים, והאינטרסים של התושבים הפלסטיניים, אינו פשוט. האחריות והסמכות לאזן ביניהם מוטלת על המפקד הצבאי. בביצוע איזון זה, שיקול דעתו של המפקד הצבאי איננו מוחלט. על החלטתו להיות כזו שמפקד צבאי סביר יכול היה לקבלה (ראו פרשת אלפי מנשה, פסקה 32 והמקורות שם). החלטתו נתונה לביקורת שיפוטית. "בית המשפט אינו נמנע מביקורת שיפוטית רק משום שהמפקד הצבאי פועל מחוץ לישראל, ולפעילותו השלכות מדיניות וצבאיות. כאשר החלטות המפקד הצבאי או פעולותיו פוגעות בזכויות האדם, הן שפיטות" (שם, שם). עם זאת, בית המשפט העליון, בשבתו כבית-משפט גבוה לצדק, איננו מחליף את שיקול דעתו של המפקד הצבאי בשיקול דעתו שלו. בית משפט זה מפעיל ביקורת שיפוטית על חוקיות הפעלת שיקול-דעתו של המפקד הצבאי. אך בביקורת זו "אין אנו עושים עצמנו למומחים בענייני ביטחון. אין אנו ממירים את השיקול הביטחוני של המפקד הצבאי בשיקול הביטחוני שלנו. אין אנו נוקטים כל עמדה באשר לאופן ניהול ענייני הביטחון. תפקידנו הוא בשמירת הגבולות ובהבטחת קיומם של התנאים התוחמים את שיקול-הדעת של המפקד הצבאי" (ראו פרשת בית סוריק, 3-842). אכן, המפקד הצבאי קובע היכן תעבור גדר ההפרדה. זו מומחיותו. אנו בוחנים אם התוואי שנקבע משקף איזון ראוי ומידתי בין השיקולים הנוגדים. זו מומחיותנו. (ראו פרשת בית סוריק, 6-845). על בסיס שיקולים אלה, נפנה כעת לבחינת סבירותו ומידתיותו של תוואי הגדר בעתירות שבפנינו.

12. לאחר שמיעת טענות הצדדים, ולאחר שעיינו בחומר שהונח לפנינו, נחה דעתנו כי דין העתירה להידחות. טענותיהם העיקריות של העותרים נוגעות לסיכון הביטחוני שנוצר, לטענתם, עקב בניית גדר ההפרדה בתוואי הנוכחי. אכן, מוכנים אנו להניח כי הקמת הגדר באופן שמותיר את היישוב בצידה ה"ישראלי" היה מספק ביטחון רב יותר ליישוב ולתושביו. אולם בכך לא די. שיקולי הביטחון של היישוב ותושביו הם רק חלק ממכלול השיקולים שעל המפקד הצבאי לשקול ולאזן. בנסיבות העניין, נחה דעתנו שהחלטותיו של המפקד הצבאי נופלות בגדר 'מיתחם המידתיות' הרלוונטי להחלטות מעין אלה. נאמנים עלינו דברי המשיבים לפיהם התוואי הנוכחי מגשים את תכליתה הביטחונית של הגדר במידה מספקת. שטח הביטחון המיוחד שיוקם מסביב ליישוב, על מכלול אמצעי הבטיחות שהוא כולל, נותן מענה מספק, לדעת המפקד הצבאי, לאיומים הביטחוניים הנשקפים ליישוב. במסקנתו זו, שהיא כל כולה בתחום ההערכה והמומחיות הביטחוניים, אין אנו מוצאים עילה להתערב.

13. הקמת הגדר בתוואי הנוכחי אינה פוגעת אך בביטחונם של העותרים. היא פוגעת גם במקורות פרנסתם ובנגישותם למוסדות חינוך ובריאות. היא תחייב את תושבי טנא לעבור בדיקות ביטחוניות מדי יום בדרכם אל מרכזי התעסוקה והשירותים בעיר באר שבע ובדרכם חזרה. בכך נפגע חופש התנועה של תושבי טנא ונוצרת הכבדה על מהלך החיים התקין. אלא שהעתקת הגדר צפונה תחייב את הפלסטינים החיים במרחב התפר לעבור דרך מחסומים, ובכך תיפגע זכותם לחופש תנועה ולתעסוקה. גם בעניין זה לא מצאנו עילה להתערב בהחלטתו של מפקד האזור לפיה האיזון בין הפגיעה בחופש התנועה ובמרחק החיים של תושבי היישוב לבין הפגיעה בחופש התנועה ובמרחק החיים של התושבים המקומיים מצדיק את בניית הגדר בתוואי הנוכחי, וזאת במיוחד בהתחשב בעובדה שמעברם של ישראלים במחסומים הוא קל ופשוט יחסית למעברם של פלסטינים, המחייב בידוק קפדני וארוך יותר.

14. הנה כי כן, שוכנענו שהחלטותיו של המפקד הצבאי באו לאחר ששקל את מכלול הנסיבות הרלוונטיות, ולאחר שהנחה עצמו על-פי אמות המידה שנקבעו על-ידי בית משפט זה בפסקי הדין המנחים שניתנו ביחס לגדר ההפרדה. אכן, ניכר כי במסגרת התוויית תוואי גדר הביטחון באזור עשו המשיבים מאמץ לצמצם את הפגיעה בתושבים הפלסטינים והמתיישבים הישראלים גם יחד. נעשה ניסיון לאזן בין הזכויות והאינטרסים המתנגשים. המפקד הצבאי הודיענו כי הוא סבור שיוכל לממש את

אחריותו לביטחון העותרים בצורה מספקת גם אם הישוב ימצא בצידה הצפוני של הגדר, וכי הוא אחראי למעבר בטוח של העותרים למקום פרנסתם. המפקד הצבאי התחשב גם בצרכיהם ובזכויותיהם של התושבים הפלסטיניים באזור ואיזן ביניהם לבין צורכי הביטחון. בנסיבות המקום והמקרה - האיזון שערך הוא איזון מידתי, ומכל מקום, אינו חורג מן המתחם אותו ראוי לנו לכבד.

העתירה נדחית.

ה נ ש י א

המישנה לנשיא מ' חשין:

אני מסכים.

המישנה לנשיא

השופט א' ריבלין:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של הנשיא א' ברק.

ניתן היום, ג' בשבט התשס"ו (1.2.2006).

ש ו פ ט

המישנה לנשיא

ה נ ש י א